

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: V. T. C., narozený dne X,
státní příslušník X,
naposledy známým pobytem na adrese: Pobytové středisko
Zastávka, Havířská 514, 664 84 Zastávka u Brna,

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky,
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM-24/LE-BA02-D05-2022 ze dne 4. 5. 2022,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce byl dne 9. 2. 2022 zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců. O den dříve v zaprotokolovaném výsledku uvedl, že od roku 2019 pracoval na základě víza v Rumunsku. Když mu o dva roky později nebylo prodlouženo, odjel do České republiky, ovšem bez oprávnění k pobytu. Na základě toho žalovaný rozhodl tak, že Rumunsko je státem příslušným k posouzení azylové žádosti žalobce podle čl. 3 nařízení Evropského

parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 (dále jen „Dublinské nařízení“). Dne 16. 2. 2022 žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany na území ČR.

2. V žalobě namítal žalobce zejména neproveditelnost napadeného rozhodnutí pro systémové nedostatky panující v Rumunsku; současně považoval napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné, neboť žalovaný neshromáždil dostatečné množství relevantních podkladů. Žalovaný podle názoru žalobce nepostupoval podle čl. 3 odst. 2, druhého pododstavce Dublinského nařízení, když neposoudil faktickou situaci v Rumunsku, čímž porušil § 3 správního řádu, neboť nezjistil stav věci v takovém rozsahu, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti a dále porušil § 50 odst. 2 a 3 správního řádu, neboť si neopatřil dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí a nevyšel tak ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Žalobce měl za to, že s ohledem na výše uvedená porušení správního řádu je důvodná rovněž jeho žalobní námitka porušení § 68 odst. 3 správního řádu. Dále byl žalobce přesvědčen o tom, že v případě jeho návratu do Rumunska by byl vystaven zacházení dosahujícímu minimálně úrovně ponižujícího, nebo dokonce nelidského zacházení ve smyslu čl. 3 Evropské úmluvy, resp. čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie, a to zejména s ohledem na neuspokojivé přijímací podmínky žadatelů o mezinárodní ochranu v Rumunsku, což měly dokládat přiložené zprávy mezinárodních organizací týkající se azylového systému v Rumunsku. V tomto směru považoval žalobce za příléhavé i rozhodnutí velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva (dále jako „ESLP“) ve věci Tarakhel proti Švýcarsku (stížnost č. 29217/12), na které odkázal (vyvratitelnost domněnky, že státy participující na Dublinském systému dodržují základní práva žadatelů o mezinárodní ochranu chráněná Evropskou úmluvou). Poté žalobce předložil informace, z nichž dovodil existenci důvodných obav, že rumunský azylový systém a přijímací podmínky žadatelů vykazují systémové nedostatky (Zpráva AIDA); současně s tím považoval odůvodnění napadeného rozhodnutí za nedostatečné, a to především proto, že napadené rozhodnutí se vůbec nezabývalo otázkou adekvátnosti přijímacích podmínek pro žadatele o mezinárodní ochranu v Rumunsku. Zároveň žalobce namítal nezohlednění aktuální situace v souvislosti s ukrajinskou migrační krizí a s dokazováním, zda je Rumunsko ovlivněno příchodem většího počtu osob do země s žádostí o dočasnou ochranu, neboť tato skutečnost mohla mít vliv na celkové posouzení fungování azylového systému v Rumunsku. Dále žalobce zdůraznil skutečnost, že jediným zdrojem informací popisujících situaci žadatelů o mezinárodní ochranu v Rumunsku je stanovisko, které vypracoval žalovaný. Žalovaný sice odkázal na své interní zdroje, avšak nijak nezohlednil zprávy nevládních organizací ani zprávy UNHCR. Žalovaný zcela ignoroval požadavky ESLP kladené na důkladnost a individuálnost posouzení situace s ohledem na možné riziko porušení článku 3 Evropské úmluvy. Žalovaný měl naopak poukázat pouze na zcela obecné informace, v důsledku čehož nedostatečným způsobem zjistil skutkový stav (vizte rozsudky Krajského soudu v Brně ze dne 13. 6. 2016, sp. zn. 32 Az 5/2016, a ze dne 22. 6. 2016, sp. zn. 33 Az 8/2016). Žalobce rovněž nesouhlasil se závěry žalovaného, že neměl žádné negativní zkušenosti, které by mu bránily se vrátit do Rumunska. Závěrem žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 12. 1. 2017, č. j. 5 Azs 229/2016-44, který dovodil, že důkazní břemeno ohledně neexistence systémových nedostatků azylového řízení nebo přijímacích podmínek nese primárně správní orgán. Z výše uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
3. Ve vyjádření k žalobě dne 10. 6. 2022 žalovaný popřel oprávněnost žalobních námitek a nadále trval na správnosti napadeného rozhodnutí. V případě žalobce bylo přistoupeno k

aplikaci čl. 12 odst. 4 Dublinského nařízení, neboť bylo zjištěno, že žalobce obdržel platné povolení k pobytu v Rumunsku do dne 7. 3. 2021. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí zabýval skutečností, zda v případě Rumunska existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům. Sám žalobce neuvedl žádné negativní skutečnosti, které by mu bránily se do Rumunska vrátit. V Rumunsku nechtěl pouze zůstat z pracovních důvodů, kdy mu nebyla prodloužena pracovní smlouva, a proto odešel do České republiky. Žalobce v ČR požádal o mezinárodní ochranu proto, aby zde mohl pobývat a pracovat. Žalovaný správní orgán tak správně nepřehlédl, že žalobce jeví známky tzv. ekonomické migrace. Žalovaný vycházel z Informace OAMP ze dne 20. 5. 2021 týkající se azylového systému v Rumunsku. Zpráva popisuje průběh řízení o mezinárodní ochranu v Rumunsku, kompetentní orgány řešící azylové žádosti, právní základ azylového systému, poskytování právní pomoci žadatelům, možnosti odvolání, ubytování v azylových střediscích a další. V této souvislosti žalovaný konstatoval, že na úrovni Evropské unie, ať již jejich jednotlivých výkonných orgánů či Evropského soudního dvora, ani ze strany ESLP, nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí pro členské státy Evropské unie nebo Rady Evropy, které by jednoznačně deklarovalo systematické nedostatky řízení ve věci mezinárodní ochrany a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu v Rumunsku dosahující dokonce rizika nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu Listiny základních práv Evropské unie. Rovněž Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky jako nejvyšší orgán odpovědný za dohled nad dodržováním a naplňováním Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951 a Newyorského protokolu z roku 1967 nevydal žádné stanovisko, požadující, aby se členské státy EU zdržely transferu žadatelů o mezinárodní ochranu do Rumunska. Státní moc Rumunska dodržuje právní předpisy a lidská práva a je schopná zajistit dodržování lidských práv a právních předpisů i ze strany nestátních subjektů. Rumunsko ratifikovalo a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách a umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlíží nad dodržováním těchto práv. V tomto kontextu se tak žalobní argumentace mívá s realitou. Žalovaný pak ještě nad rámec hodnotil možnosti podle čl. 17 Dublinského nařízení, kdy se může každý členský stát rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu, kterou podal státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, i když podle kritérií stanovených tímto nařízením není k posouzení této žádosti příslušný. Podstatou jsou především humanitární důvody pro sloučení rodiny či kulturní důvody. Žalobce však uvedl, že mu nebrání žádná taková skutečnost, když zde nemá žádné ekonomické ani sociální vazby. V případě Rumunska pak on sám neuvedl žádné negativní skutečnosti nebo nemožnost se tam zpět vrátit z vážných důvodů. Z těchto důvodů tak správní orgán čl. 17 Dublinského nařízení neaplikoval. S ohledem na výše uvedené žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

4. Napadený výrok rozhodnutí žalovaného krajský soud přezkoumal podle § 75 odst. 2 soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
5. Ze správního spisu má soud za prokázané, že žalobce cestoval za prací do Rumunska. V Rumunsku pracoval jako svářeč od roku 2019 do roku 2021. Poté byl dne 28. 11. 2021 odvezen nákladním autem v kontejneru do Prahy. Zde přespával na tržnici Sapa, než byl převezen do Domažlic. V Domažlicích byl po pobytové kontrole zajištěn Policií České republiky. V ČR působil bez povolení k pobytu. O mezinárodní ochranu nikde v minulosti nežádal. Dne 16. 2. 2022 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR. Žalovaný následně požádal Rumunsko o posouzení příslušnosti k projednání žádosti

žalobce a dne 8. 3. 2022 odeslal žádost o převzetí žalobce do uvedeného státu. Dne 31. 3. 2022 obdržel žalovaný informaci, že Rumunsko uznalo svou příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobce podanou na území ČR podle čl. 12 odst. 4 Dublinského nařízení. Rumunsko uvedlo, že žalobce obdržel povolení k pobytu na území Rumunska platné do dne 7. 3. 2021.

6. Podle čl. 12 odst. 4 Dublinského nařízení: *„Pokud je žadatel držitelem pouze jednoho nebo více povolení k pobytu, jejichž platnost skončila před méně než dvěma roky, nebo jednoho či více víz, jejichž platnost skončila před méně než šesti měsíci a na základě nichž mohl vstoupit na území členského státu, použijí se odstavce 1, 2 a 3, dokud žadatel neopustil území členských států. Pokud je žadatel držitelem jednoho nebo více povolení k pobytu, jejichž platnost skončila před více než dvěma roky, nebo jednoho či více víz, jejichž platnost skončila před více než šesti měsíci a na základě nichž mohl vstoupit na území členského státu, a pokud žadatel neopustil území členských států, je příslušný členský stát, ve kterém byla podána žádost o mezinárodní ochranu.“*
7. Žalobce nejdříve namítl nedostatečně zjištěný stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti podle § 3 správního řádu. Současně s tím namítl, že si žalovaný neopatřil dostatek podkladů pro rozhodnutí ve věci podle § 50 odst. 2 a 3 správního řádu.
8. Tuto námitku shledal soud nedůvodnou, neboť z obsahu správního spisu je patrné, že si žalovaný v rámci řízení o předání žalobce zajistil dostatek podkladů pro rozhodnutí ve věci. Tyto podklady poskytují jasný, přehledný, obsáhlý a věrohodný zdroj informací, z nichž žalovaný následně zjistil skutečný stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu podle § 3 správního řádu. Žalovaný při zjišťování skutečného stavu věci vycházel zejména z provedených výsledků žalobce, rozhodnutí o zajištění žalobce, informací shromážděných v dokumentu s názvem „Rumunsko Informace OAMP 20. 5. 2021 - Azylový systém“, dále ze sdělení Rumunska, které uznalo svou příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu a v neposlední řadě i z ustálené judikatury. Veškeré uvedené materiály jsou součástí správního spisu a vypovídají dostatečným, jasným a průkazným způsobem o fungování azylového systému a dodržování lidských práv v Rumunsku.
9. Nad to soud připomíná, že při seznámení se s podklady pro rozhodnutí žalobce nesdělil nic, co by vyjadřovalo jeho nesouhlas se zjištěným stavem v Rumunsku ve smyslu čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení nebo s použitými zdroji, z nichž žalovaný čerpal informace o azylovém systému v Rumunsku.
10. Žalobce rovněž namítl, že se žalovaný dostatečně nezaobíral systematickými nedostatky hrozícími žalobci v Rumunsku, čímž zatížil své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti. Poté žalobce poukázal na jím shledané systematické nedostatky hrozící žadatelům o mezinárodní ochranu v Rumunsku.
11. Nejdříve považuje soud za důležité poukázat na rozsudek NSS ze dne 7. 8. 2018, č. j. 6 Azs 117/2018 – 26: *„Při výkladu čl. 3 odst. 2 dublinského nařízení je nutné respektovat zásadu vzájemné důvěry, která vychází z práva EU. V posudku ze dne 18. 12. 2014, č. 2/13, zabývajícím se možností přistoupení EU k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod, Soudní dvůr EU vyslovil, že [...] zásada vzájemné důvěry členských států má v unijním právu zásadní význam vzhledem k tomu, že umožňuje vytvoření a zachování prostoru bez vnitřních hranic. Tato zásada přitom zejména v souvislosti s prostorem svobody, bezpečnosti a práva ukládá každému z těchto států, aby až na výjimečné okolnosti vycházel z toho, že všechny*

ostatní členské státy dodržují unijní právo, a zejména základní práva, která unijní právo uznává (v tomto smyslu viz rozsudky N. S. a další, C-411/10 a C-493/10, EU:C:2011:865, body 78 až 80, a Melloni, EU:C:2013:107, body 37 a 63). Při uplatňování unijního práva tak mohou být členské státy povinny na základě unijního práva předpokládat dodržování základních práv ze strany ostatních členských států, takže nejen že nemohou od jiného členského státu požadovat vyšší vnitrostátní úroveň ochrany základních práv, než jakou zaručuje unijní právo, ale nemohou ani – až na výjimečné případy – ověřovat, zda tento jiný členský stát skutečně v konkrétním případě dodržel základní práva zaručená Unií. ‘Společný evropský azylový systém byl koncipován na předpokladu, že všechny státy, které se na něm podílejí, dodržují základní práva, a že si členské státy mohou v tomto ohledu vzájemně důvěřovat. Pouze závažná porušení ze strany příslušného státu mohou vést k tomu, že členskému státu, ve kterém byla podána žádost o azyl, by bylo zabráněno v přemístění žadatele do prvně uvedeného státu [viz rozsudek Soudního dvora ze dne 21. 12. 2011, č. C-411/10 a C-493/1, ve věci N. S. a dalších, ve kterém tento obecný závěr Soudní dvůr vyslovil ještě za účinnosti nařízení Rady ze dne 18. února 2003, č. 343/2003 (tzv. Dublin II.), avšak aplikovatelný je i za současné právní úpravy].“ Z uvedené judikatury tak zejména vyplývá skutečnost, že v případě členských států Evropské unie je předpoklad dodržování základních lidských práv a tudíž i s tím související předpoklad neexistence systémových nedostatků. Přesto, jak lze dovodit z rozsudku NSS ze dne 12. 1. 2017, č. j. 5 Azs 229/2016-44, tato skutečnost sama nepostačuje pro vyloučení domněnky existence systémových nedostatků, nýbrž je nutné dále v intencích posledně uvedeného rozsudku, aby si správní orgán zajistil další podklady, které důvěryhodně vypovídají o stavu dodržování lidských práv a vylučují riziko nelidského či ponižujícího zacházení podle čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení pro žadatele o mezinárodní ochranu, který má být do příslušného členského státu přemístěn a objektivně je vyhodnotit. S ohledem na výše uvedené soud nesouhlasí s tvrzením žalobce, že by se žalovaný existencí systémových nedostatků zabýval nedostatečně a obecně pouhým konstatováním obecných faktů. Žalovaný v napadeném rozhodnutí zejména uvedl fakta vyplývající z Informací OAMP ze dne 20. 5. 2021 týkající se azylového systému v Rumunsku, čímž splnil povinnost zajistit si další podklady vypovídající o stavu dodržování lidských práv a vylučujících riziko nelidského či ponižujícího zacházení podle čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení v Rumunsku. Rovněž se zabýval existencí závazného rozhodnutí či jiného závazného právního dokumentu na úrovni Evropské unie, Evropského soudního dvora či jiných vrcholných orgánů mezinárodních organizací působících na poli ochrany základních lidských práv, které by zavdávaly příčinu k domněnce o existenci systematických nedostatků pro žadatele o mezinárodní ochranu v Rumunsku či jiného nelidského či ponižujícího zacházení ze strany Rumunska, avšak žádné nezjistil. Dále byl žalobce seznámen s výsledkem řízení o azylové žádosti a s tím souvisejícím předáním do Rumunska jako země příslušné k posouzení takové žádosti. V rámci seznámení se s podklady pro rozhodnutí se žalovaný dotázal žalobce, zda chce uvést další rozhodné skutečnosti či doplnit podklady rozhodnutí. V obou případech žalobce této možnosti nevyužil. Rovněž se žalovaný dotázal žalobce, zda je ochoten se do Rumunska vrátit. Ten takovou možnost odmítl, aniž by sdělil konkrétní důvod. Z uvedeného i z dalších podkladů rozhodnutí nic nenasvědčuje tomu, že by byl žalobce v Rumunsku vystaven riziku nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení. Zhodnocení veškerých takto získaných informací provedl žalovaný na str. 4-5 napadeného rozhodnutí, a to způsobem, který nevykazuje žádné nedostatky zakládající pochyby o nedostatečném vypořádání se s tím, zda v Rumunsku ve vztahu k žadatelům o mezinárodní ochranu dochází k systémovým nedostatkům podle čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení, a to ani v individuálním vztahu k žalobci. Pokud žalobce i

přes to pokládal tyto získané údaje za příliš obecné, nic mu nebránilo uvést jím konkrétně shledané systémové nedostatky. Je sice pravdou, že v daném typu řízení leží břemeno tvrzení a důkazní z větší míry na správním orgánu, neznamená to však, že žalobce může po celou dobu řízení zůstat pasivní. Jestliže žalobce v průběhu řízení o předání neuvedl žádné skutečnosti vzbuzující důvod domnívat se, že azylový systém v Rumunsku trpí systémovými nedostatky, neunesl břemeno tvrzení a musí nést negativní následky své pasivity v řízení před žalovaným. Nelze ani odhlédnout od toho, že i nyní v žalobě uvedené námitky jsou velmi obecné a bez konkrétně formulovaných nedostatků, které žalobce v azylovém systému Rumunska spatřuje a pro předání odmítá. Ačkoliv nelze tímto argumentem vyvrátit možné systémové nedostatky v Rumunsku, považuje soud za vhodné zmínit, že jednání žalobce, který pobýval dobrovolně v Rumunsku dva roky, shledává jako účelové. Soud tak na základě výše uvedeného neshledal námitku žalobce důvodnou, neboť žalovaný se dostatečným, jasným a přezkoumatelným způsobem vypořádal s otázkou možné existence systémových nedostatků hrozících v Rumunsku. Současně s tím soud podotýká, že žádný právní předpis, soudní rozhodnutí či jiný mezinárodní dokument neuvádí, jaké množství podkladů je správní orgán povinen opatřit, aby vyloučil existenci systémových nedostatků ve státě, kam bude cizinec podle Dublinského nařízení předáván. Správní orgán je tak „pouze“ povinen objektivně a náležitě zjistit tyto skutečnosti takovým způsobem, aby nevznikaly důvodné pochybnosti. V daném případě soud považuje tuto povinnost žalobce, s ohledem na výše uvedené, za splněnou. Nadto soud připomíná, že ačkoliv Informace OAMP ze dne 20. 5. 2021 jsou počítány jako jeden podklad, informace v něm obsažené jsou souhrnem nejdůležitějších informací z mnoha dalších objektivních a důvěryhodných zdrojů, tudíž je tento podklad dostatečně způsobilý podat dostatečně konkrétní a k věci vypovídající popis skutečného stavu dodržování lidských práv a azylového systému v Rumunsku.

12. Přesto považuje soud za vhodné vyjádřit se v žalobě tvrzeným systémovým nedostatkům, které soud neshledal důvodnými, poněvadž nedosahují takové intenzity, aby je bylo možné podřadit pod podmínky stanovené v čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení, což je v souladu s výše uvedeným názorem soudu. Co se týče hygienických podmínek, konstatuje soud, že samotný obecně nižší standard životních podmínek, v nichž se žadatelé v Rumunsku nacházejí, a to ve srovnání s nejbohatšími zeměmi Evropské unie, v žádném případě nezakládá systémové nedostatky. Z výše uvedeného nevyplývá, že by tyto podmínky dosahovaly té intenzity, aby je bylo možné podřadit pod systémové nedostatky podle čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení. V souvislosti s tím odkazuje soud na rozsudek NSS ze dne 7. 8. 2018, č. j. 6 Azs 117/2018 – 26 [14], v němž se NSS vyjádřil konkrétně k systémovým nedostatkům v Rumunsku takto: *„Totožnými námitkami, které uplatnil stěžovatel v kasační stížnosti a dle nichž jsou v rumunském azylovém řízení systémové nedostatky, se Nejvyšší správní soud zabýval již v rozsudku ze dne 21. 3. 2018, č. j. 2 Azs 33/2018 – 20, (viz bod [5] odkazovaného rozsudku). Dospěl zde k závěru, že uplatněné námitky nasvědčují tomu, že rumunský azylový systém není dokonalý a jsou v něm oblasti, které lze zlepšit. To však platí pro prakticky jakýkoli stát EU, jen v různé míře. Tyto nedostatky (i kdyby podstatná část z nich byla skutečně prokázána) nelze ovšem ani náznakem pokládat ve světle výše uvedené judikatury Soudního dvora za tak zásadního charakteru, aby je bylo možné posoudit jako systémové nedostatky, nesoucí s sebou riziko nelidského či ponižujícího zacházení pro žadatele o mezinárodní ochranu.“* Obdobná argumentace se pak nachází i v odůvodnění napadeného rozsudku. Krajský soud proto rozhodl správně a své závěry odůvodnil v souladu s judikaturou Soudního dvora EU i Nejvyššího správního soudu. Jelikož problémy uváděné stěžovatelem i podle NSS nemohou zjevně představovat systémové nedostatky, je odůvodnění napadeného

rozsudku dostačující, když krajský soud stěžovatelem namítané nedostatky podrobně zrekapituloval, následně odkázal na závěry relevantní judikatury a konstatoval, že takové intenzity, aby šlo o systémové nedostatky, nedosahují.“ Rovněž na tomto místě soud upozorňuje, že žalobce citoval neaktuální zprávu AIDA, kdy informace použité žalovaným od téhož zdroje jsou aktuálnější a tudíž i objektivnější.

13. K námitce možného zahlcení rumunského azylového systému s ohledem na ukrajinskou migrační krizi soud dodává, že obdobná tvrzení shledává neopodstatněnými. Poněvadž žalobce v průběhu správního řízení, vyjma neodůvodněné neochoty k předání do Rumunska, neuvedl žádné důvody, zabýval se žalovaný systémovými nedostatky ve smyslu čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení v širším měřítku. Na základě zjištěných informací, které jsou uvedeny a rozebrány výše, však dospěl k závěru, že v Rumunsku k systémovým nedostatkům nedochází. Pakliže byly žalobci tyto skutečnosti známy, mohl je žalovanému sdělit dříve, to však neučinil, a proto se jimi žalovaný v napadeném rozhodnutí nezabýval a hodnotil zjištěné informace jako celek. Navíc žalobce v žalobě pouze spekuluje o možných negativních dopadech, které by mohly nastat, aniž by s určitostí tvrdil, že k nim skutečně dochází a současně sám pro svá tvrzení nepředkládá žádné důvěryhodné podklady. Nelze ani odhlédnout, že tyto spekulace se poprvé objevují až nyní v žalobě. Nicméně za současné situace se tato tvrzení nezdají pravděpodobná a současně nelze předjímat závěry, které neskýtají oporu v žádném podkladu a jsou pouze domněnkou žalobce. Současně s tím soud poukazuje na odlišnost institutů žádosti o mezinárodní ochranu (řízení, které bude vedeno s žalobcem) a žádosti o dočasnou ochranu (řízení vedené s ukrajinskými imigranty). S ohledem na odlišnost obou institutů a na jejich vzájemně oddělené a samostatné řízení, se jeví tvrzení žalobce opět jako nepodložená spekulace. Rovněž soud poukazuje na poměrně krátký časový úsek pro pozorování a učinění závazných závěrů stran dopadu migrační krize na azylový systém v Rumunsku. Od počátku migrační krize do dne vydání napadeného rozhodnutí uplynuly v zásadě dva měsíce, tedy doba, kdy se takto závažný nedostatek nestihne projevit v komplexně i kontextuálně zmapovatelném rozsahu. Pokud však žalobce míří na dočasné zvýšení zátěže na Rumunsko v těchto souvislostech, upozorňuje soud, že přechodné komplikace, které jsou důsledkem mimořádné situace a které nevykazují setrvalé tendence, nelze podřadit pod systémové nedostatky ve smyslu čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení. K tomu je třeba také uvést, že za nynější geopolitické i demografické konstelace nejsou známy žádné informace o tom, že by Rumunsko nebylo schopné plnit své závazky plynoucí mu z Dublinského nařízení či jiných mezinárodních závazků. Je však také nutné mít stále na paměti, že Evropská unie tuto situaci intenzivně řeší, a to i zvýšením finančních, ale i dalších prostředků na pomoc migrujícím obětem ruské agrese, včetně prostředků na pomoc státům, které tyto oběti přijímají. Uvedené se poté projeví v „odlehčení zátěže“ státu tím, že se problém nepřesouvá do jiných oblastí, jako je např. právě řízení o mezinárodní ochraně. Soud tímto nehodlá jakkoliv bagatelizovat panující situaci okolo migrační krize, avšak v současné době se se s příchodem uprchlíků z Ukrajiny potýkají všechny evropské státy. S ohledem na uvedené nespátňuje soud v postupu a závěrech žalovaného vytýkaný nedostatek, neboť žalovaný vycházel z objektivních informací, které nepotvrzují žalobcem tvrzené hypotetické zahlcení rumunského azylového systému. Jelikož žalobce ani neuvedl tuto námitku v průběhu správního (azylového) řízení, nebyl důvod, aby ji žalovaný v napadeném rozhodnutí podrobně rozebíral a kladl na ní přednostní důraz (vizte rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 22. 7. 2022, č. j. 33 Az 9/2022 – 43).

14. Jelikož nebyly žalobcem prokázány žádné systémové nedostatky podle čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení, nelze tak současně považovat napadeného rozhodnutí v rozporu s čl. 3 Úmluvy, resp. čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie, neboť je prokázáno, že žalobci v Rumunsku žádné azylově relevantní nebezpečí nehrozí.
15. Z uvedených důvodů soud žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a úspěšnému žalovanému nevznikly náklady nad rámec běžné úřední činnosti. Žádný z účastníků tak nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 věta první s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost. (§ 12 odst. 1, § 102, § 104a, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

Plzeň 21. července 2022

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně